

CSONTOS MÁRTA

Csendestárs

Most sem tévedek a választásban, de az igazamat sem érzem, nincs feloldozás, nem tudom, melyik oldalamon állok. Vajon a valóság megdőlt pilléreit faragom nem létező, virtuális csillagokba, vagy az álmok szelíd kanyarjain kúszok értékvesztett, amortizált tavaszokba?

Bűn-szagú fölöttem az ég, a felhők is csak füstkarikák. Valami ismeretlen tör az életemre, nem tudok mibe kapaszkodni, csak bizonytalanul lebegek egy nyitott karanténban, létem üvegfalra ragasztott orchidea-gyökér.

A catwalk üres. megfűjták már a takarodót, csak egy rühes macska zörög a függöny mögött, odakint napfogyatkozás. A tenyeremben megszáradtak a rügyek, a hőfok s a talajminőség nem megfelelő, hiányosak a teremtéshez a feltételek. A szél is bakancsban jár felettem, az erdei zsongásba sátrat vert a disszonancia, parazita csontok húzzák a barázdákat, talpamba vasszegeket eresztenek a fivérek.

Valaki folyton követ az átható csendben, s már nem tudom, melyikünk a replika, s melyikünk a másolat eredetije.

CSONTOS MÁRTA (1951, Győr) költő, műfordító, esszéíró, gimnáziumi tanár. A Szegedi Írók Társaságának tagja. Legutóbbi kötetei: Szerzők, múzsák, szenvedélyek (esszé, Accordia – Littera Nova közös kiadása, 2011); Egografia 3 (aforizmák, Littera Nova, 2012), A Sehol szélén (Littera Nova, 2014).

Égből nyúló viráglétra

*A legfelső szirmokból már
nem ér le az égi kék fény, a
kószolót odaátról már nem
kapod meg, csak néhány
magányos, romlás-szagú
vízcsepp érkezik a távoli
hidegből, de nem tud a porral
elvegyülni, csak a nedves szél
jelzi arcodon, hogy az éteri
lét tócsáiból küldemény
érkezett; – de hiába hagyta
el az égi szekeket, nem tudta
átélni a szabadságot és a
könnyű lebegést, nem küldött
jótékony simogatást, s te is
hiába kínáltad fel magad,
nem tudtad prezentálni a meg-
újuláshoz szükséges, kompatibilis
gyökeret.*

Bőrömbbe szabva

*Most a lombok közt az ölelést
kergeti a szél, mozgásba temetkezik
a fény; – csak én maradok egy helyben,
csak én próbálom talpam alá gyűrni
az árnyakat, – én, a metamorfózis próbababája.*

*Elalszik köröttem az élet, a megfáradt
reggelek végigfutnak az erdők csupa-
lombtalan kéreg-szárnyain, s én lassan
elnyúlok a földre hidegült avaron,
emlékezni próbálok, próbálom felidézni
azt a virágot, melynek nyitott kelyhéből
kiléptem a meztelen humánnum terébe,
ahol rám feszítették a bőrt, amit
személyemre szabtak, s oly szerencsésen
rögzítettek, hogy körvonalaimba bele-
égett a simítás, hogy ne tudjak soha
ruhát váltani, ne lehessen nekem bőrt
cserélni, maradjak rám szabott keretben
örökre, legyek én az ismeretlen ismerős,
legyek megnyúzott méltóságom áldozata,
váltssak örökös helyet Platón barlangjába.*

*A sötét bokrok mögött illat kavarog,
ott áll egy gyermek kezében levendula-
ággal, látom, a távoli drapériák mögött
a horizont felszakad, lángol fölöttem a
Nap. Valahonnan, odaátról, a finálé
előtt vállamra ülnek a megfáradt galambok.*